

רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי הַצְּבָרִים הַמְּחִיבִים

תומר רוזן גרייס

פרק 3: בוֹמְלֵי קוּטָף צְבָרִים

כְּאִשֶּׁר הִתְעוֹרְרוּ רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי לְמַחְרַת בְּבִקְרָה, הִם נִדְהָמוּ עַד מְאֹד.

”מָה זֶה פֹּה?” אָמַר רוֹמְלֵי בְּפִלְיָאָה.

”אֲנִי מוֹתְפֵּלָא מְאֹד!” קָרָא בוֹמְלֵי בְּתַדְהָמָה.

”אַתָּה זוֹכֵר לְמָה אֲנַחְנוּ פֹּה לֵיד הַנְּהָר?” שָׁאַל רוֹמְלֵי.

”עֲדִינוּ לֹא – אֲנִי צָרִיף קִדָּם לְהִתְעוֹרֵר,” עָנָה בוֹמְלֵי.

”אַבֵּל אַתָּה כָּבֵר עַר!” אָמַר רוֹמְלֵי.

”זֶה רַק נִרְאָה לָךְ כָּכֵה,” עָנָה בוֹמְלֵי, ”הֶעֱיִנִים שְׁלִי פְתוּחוֹת, אַבֵּל בְּפָנִים אֲנִי עֲדִינוּ יֵשֵׁן.”

”אַהֶה...” אָמַר רוֹמְלֵי בְּהִבְנָה, אֶפְלוּ שֶׁהוּא בְּכֻלָּל לֹא הִבִּין פְּלוּם. ”אֲזוּ אַתָּה חוֹשֵׁב שְׁאוּלֵי יְכוּל לְהִיּוֹת, שְׁנָגִיד אִם

אֲנִי אֶעְצֵם אֶת הֶעֱיִנִים דְּוָקָא, אֲזוּ אֲנִי אֶהֱיָה עַר בְּפָנִים וְיֵשֵׁן בְּחוּץ?”

”הֵא הָא, זֶה מְצַחֵיק מְאֹד!” גַּחַף בוֹמְלֵי, ”אוּלַי בְּאַמְתַּת תְּנַסֶּה אֶת זֶה וְתִרְאֶה אִם אַתָּה מְצַלִּיחַ לְהִזְכֵּר לְמָה

אֲנַחְנוּ פֹּה!”

"טוב, הנה", אמר רומלי, "אני סוגר את העיניים שלי..." והוא סגר אותן.

וכשהוא סגר את עיניו, הוא נזכר פתאום איך שהם נפלו שניהם לתוך הנהר אתמול.

"אני זוכר, אני זוכר, בחיי שאני זוכר – בומלי, נזכרתי! אנחנו נפלנו לתוך הנהר! זה באמת עבד, אני עכשו ער בפנים!"

"הו, זה מדהים, אז אני גם כן סוגר עכשו את העיניים שלי. בוא נהיה שנינו ישנים בחוץ!" הכריז בומלי ועצם את עיניו.

וכשהוא סגר אותן, הוא נזכר פתאום בכל מה שקרה להם אתמול.

"רומלי, אנחנו נפלנו לנהר! בגלל זה אנחנו רטובים כל כך!"

"נכון, ובגלל זה קר לי!" אמר רומלי.

"ויבגלל זה כואב לי הראש!" קרא בומלי.

"ויבגלל זה התעייפנו כל כך, שנשכבנו פה ולא זזנו כל הלילה!" נדהם רומלי.

שניהם פקחו עכשו את עיניהם בבת אחת והביטו זה בזה.

"אוי, אתה נראה כל כך מצחיק!" אמר בומלי.

"מה מצחיק בי?" נעלב רומלי.

"אתה פרוע! כל השער שלך פרוע לגמרי!" אמר בומלי.

"אבל תסתכל עליך, גם אתה פרוע," אמר רומלי. "וחוץ מזה, כל החלצה שלך בחוץ, והבטן שלך בולטת כמו הר."

"טוב, טוב, בוא לא נריב עוד פעם," מהר בומלי להתפייס, "אנחנו בשום אופן לא רוצים לפל עוד פעם לנהר!"

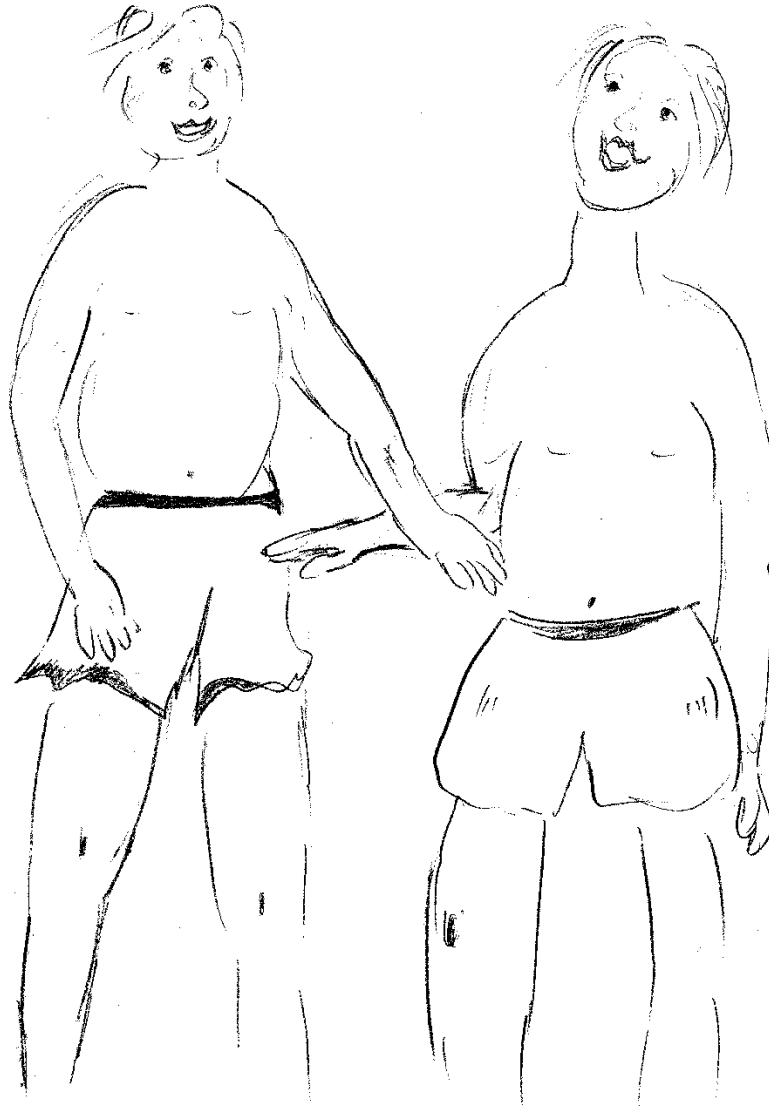
"נכון, רק זה חסר לנו!" נבהל רומלי. "אז מה נעשה עכשיו?"

"אני אומר, בוא נתלבש בשמש", הציע רומלי. "זאת אומרת, בוא נלבש את הבגדים שלנו."

"טוב, בסדר, מי מוריד ראשון את החלצה?" שאל רומלי.

"נוריד ביחד – אחת, שתיים, ש – לוש!" קרא רומלי, ושניהם הורידו בבת אחת את החלצה, ונראו... מצחיקים מאוד – עבים וענקיים כאלה... הם תלו את החלצות שלהם על גדר מעץ שהיתה שם לידם.

"ועכשיו – את המכנסים!" קרא רומלי, "אחת – שתיים – ש – לוש!" ושניהם הסתובבו גב-אל-גב, והורידו את המכנסים הרטובים שלהם, ונשארו קשהם לובשים מכנסים קצרים כאלה, שענקים תמיד לובשים מתחת למכנסים הארוכים שלהם.

"הו-הו, אֲנַחְנוּ כָּל כֶּד מְצַחִיקִים!" פָּרְצוּ שְׂגִיחֵם בְּצַחֲוֹק רוֹעִם.

"כֹּן, הֲרִי מְצַחִיק שֶׁבְּכֻל עוֹד לֹא הוֹרְדָנוּ אֶת הַנְּעִלִים שְׁלֵנוּ, " צַחֵק בּוֹמְלִי.

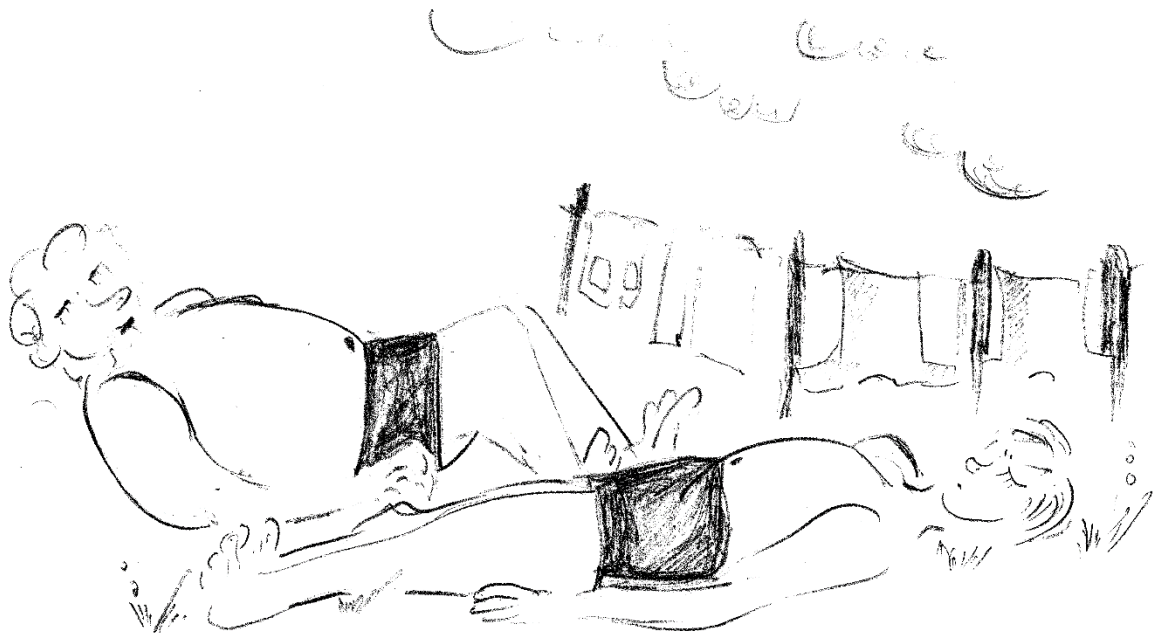
"אֲזַ בּוֹא נוֹרִיד אוֹתָן!" אָמַר רוֹמְלִי, וּשְׂגִיחֵם הִתְכּוֹפְפוּ וְהוֹרִידוּ אֶת הַנְּעִלִים שְׁלֵחֵם, שֶׁהָיוּ רְטוּבוֹת לְגַמְרִי – וְגַם הַגְּרָבִים שְׁלֵחֵם הָיוּ סְפוּגוֹת מַיִם.

"בּוֹא נִתְּלֵה הַכֹּל כָּאֵן עַל הַגָּדֵר, " אָמַר רוֹמְלִי, וְכִכָּה הֵם עָשׂוּ.

לְמַזְלָם, הִיָּתָה שֶׁמֶשׁ חֲמִימָה כְּבֵר בִּשְׁעַת בִּקְרַ מְקֻדָּמַת זֶה, וְהֵם לֹא קָפְאוּ לְגַמְרִי. אֲבָל הֵם יָדְעוּ, שֶׁבְּמִשְׁךָ הַיּוֹם הַשֶּׁמֶשׁ תִּהְיֶה עוֹד הַרְבֵּה יוֹתֵר חֲמָה, וְהִיא תִּנְבֹּשׁ לָהֶם אֶת הַבְּגָדִים.

"בּוֹא נִשְׁכֵּב כָּאֵן עַל הָעֵשֶׂב הַזֶּה עַד שֶׁהַבְּגָדִים שְׁלֵנוּ יִתְיַבְּשׁוּ, " הֲצִיעַ בּוֹמְלִי.

לְכוּ נִשְׁכְּבוּ שְׂגִיחֵם עַל גִּבָּם עַל הָעֵשֶׂב וְהִסְתַּכְּלוּ בְּעֵינֵי הַלְּבָנִים שֶׁשְׁטוּ בְּשָׂמִים מְעִלֵיחֵם, וְאַחֲרֵי כֵּן רָגְעִים הֵם נִרְדְּמוּ קִצָּת.

אַחֲרֵי שְׁעָה קִלְחָה הֵם פָּקְחוּ עֵינֵיהֶם, וְהַשֶּׁמֶשׁ הִיָּתָה כְּבֵר מִמֶּשׁ מְעִלֵיחֵם, גְּבוּהַ בְּשָׂמִים, וְזֶה אוֹמֵר שֶׁהִגִּיעָה שְׁעַת הַצִּהּוֹרִים.

גַּם בּוֹמְלִי שָׁם לֵב לָזֶה, כִּי הַבֶּטֶן שְׁלוֹ קָרְקָרָה.

"רומלי, אני חושב שאני רעב..." אמר בומלי.

"בומלי, ואני בטוח שאני רעב!" ענה רומלי.

"ואין לנו כלום לאכל, כי אנחנו רחוק מהבית שלנו," אמר בומלי בעצב.

"נכון, אבל אולי נמצא כאן איזה פרות שצומחים לארץ הנהר," אמר רומלי.

"כמו מה, למשל?" שאל בומלי.

"כמו פטל, למשל," ענה רומלי, "או כמו... או כמו..."

"או כמו צברים!" קרא פתאום בומלי בשמחה, "חביבים להיות פה צברים! אני הולך לחפש צברים, ואם אמצא, אני אקרא לך."

"טוב, יפי, זה מאוד יפה מצדך," אמר רומלי. "אני בינתיים אמשיך להיות רעב בשכיבה..."

התורמם בומלי הענק על מרפקיו, קם על ברקיו, ובסוף הצליח להעמיד לגמרי.

"טוב, אני הולך," הוא אמר לרומלי. "אם אני אצטרף אותך, אני אשק לך חזק – תתכוונו!"

"בסדר," ענה רומלי ונשאר שכוב על גבו.

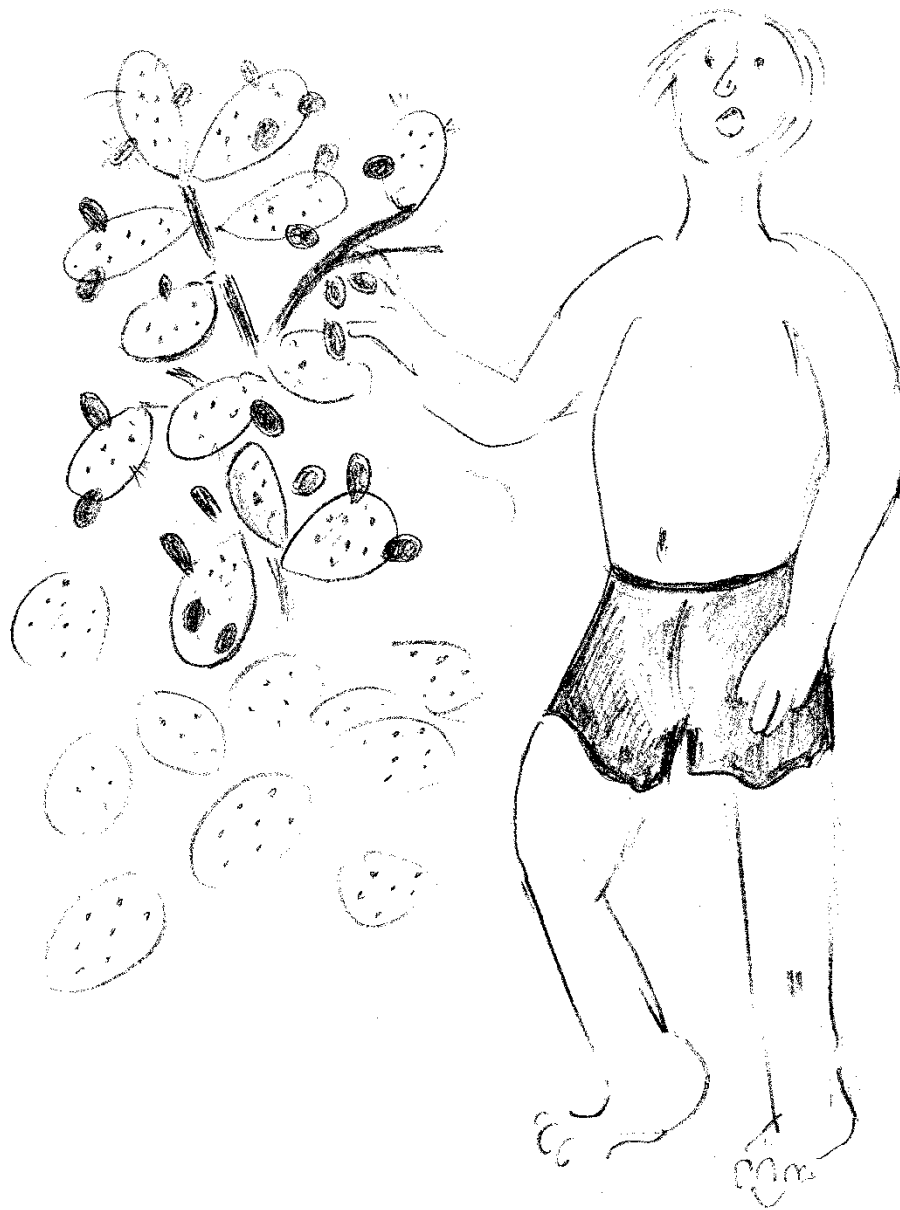
הלך בומלי לארץ הנהר וחפש שיחי צבר. הוא ראה כמה שיחי פטל, אבל כמעט לא היו עליהם פרות. פנראה שהצפורים אכלו את כל הפטל, הוא חשב לעצמו.

אבל הנה – מה זה שם? עינו של בומלי קלטה שיח צברים ענקי ליד גדר של שדה אחד, סמוך לנהר.

הוא הלך אל השיח וראה עליו המון צברים כתמים ובשלים, מוכנים למאכל. רק מה? – הוא הנה כל כך רעב, ששכח לגמרי שלצברים יש המון קוצים. הם אמנם קטנים וצהובים, אבל הם דוקרים מאוד, וגם יש המון מהם. אי אפשר להחזיק צבר סתם ככה ביד בלי להדקר. ואלה גם קוצים שנכנסים ליד ודי קשה להוציא אותם, פשוט כי בקשי רואים אותם.

אבל בומלי שכח את כל זה, ומרב התלהבות ומרב רעב, הוא הושיט את ידו הגדולה ונחפו לו בבת אחת שלושה צברים שהיו קרובים זה לזה, וקטף אותם במשיכה. "איייי!" פרץ בזעקה, "אאוץ", זה דוקר! רומ – לי!"

רומלי לא ענה.

בומלי שרק לו שריקה חדה, ועוד אחת, ואז שמע רומלי ובא סוף סוף בריצה מסרבלת פזאת של ענקים, כי הוא היה כבר מאוד רעב, וחשב שבומלי מצא להם משהו טעים לאכל.

הוא התקרב בריצה, ראה את בומלי ליד שיח הצברים הגדול, וראה גם בדיוק את מה שבומלי ראה בהתחלה – המון צברים כתמים ונפים ומגרים עד מאוד לענק רעב.

”בומלי! אדיר! איזה יפי של שיח מצאתי!” קרא רומלי, בלי לשים לב בכלל שבומלי נראה סובל.

בלהיטותו לקטף לו איזה צבר עסיסי, הוא רץ קדימה, נתקע בבומלי, דחף אותו לא בכונה והפיל את שניהם הישר לתוך שיח הצברים הענקי.

"אי - אוי - אוי - ואי - אאאו!"

"אאאאוווו! אָה! אאוּצ'ה!"

"פואב לי, דוקר לי, תזוז ממני! תזוז אָתה! תדחף אותי! תמשך אותי!"

כָּךְ עָלוּ קוֹלוֹתֵיהֶם הַמְבֻלְבָּלִים וְהָאֲמֻלִּים שֶׁל רוּמְלֵי וְבוּמְלֵי מִמְעַמְקֵי שֵׁיחַ הַצֶּבֶר הַיִּפְהָפָה, שְׂדֵי נִמְחָךְ תַּחַת מִשְׁקָלָם הָעֲנָקִי וְדָקָר אוֹתָם בְּכָל גּוֹפָם.

וְאִם תִּזְכְּרוּ, שֶׁהַחֲלָצוֹת וְהַמְכַנְסִים הָאֲרָכִים שֶׁלָּהֶם עָדִין הִתְנַבְּשׁוּ בְּשִׁמְשׁוֹ עַל עֲנַפֵּי הָעֵץ לְיַד הַמְּקוֹם שֶׁבוּ הֵם יָשְׁנוּ, וְשֶׁהֵם הָיוּ עָדִין לְבוֹשִׁים בְּמַכְנְסִים קְצָרִים בְּלֶבֶד, אִזּוֹ תִּבְיֵנוּ עַד כִּמָּה עֲלוּב וְאֲמֻלֵּל הָיָה מִצָּבָם.

"אֲנַחְנוּ חֲזָבִים לְצֵאת מִפֶּה וַיְהִי מָה!" נֶאֱנַק בּוּמְלֵי. "אֲנִי דוֹחֵף אוֹתָם וְאָתָה קָם, רוּמְלֵי, אָתָה שׁוֹמְעִי!"

"כֵּן, אֲנִי שׁוֹמֵעַ אוֹתְךָ. אָתָה צוּעֵק לִי לְתוֹךְ הָאֲזָן," יָלַל רוּמְלֵי בְּכָאָב. "טוֹב, תִּדְחֵף." בּוּמְלֵי דָחֵף אֶת רוּמְלֵי, וְהוּא הִצְלִיחַ לָקוּם, אֲבָל בְּקִשֵׁי.

"עֲכָשׁוּ תַחְזִיק לִי אֶת שְׂתֵי הַיָּדִים, אֲנִי אֲמַשֵּׁךְ אוֹתְךָ," אָמַר רוּמְלֵי לְבוּמְלֵי וְהוֹשִׁיט לְבוּמְלֵי אֶת שְׂתֵי יָדָיו. הוּא כּוֹפֵף אֶת בְּרָכָיו כְּדֵי שֶׁלֹּא יִפֹּל, וְבוּמְלֵי הִחְזִיק לוֹ בְּשְׂתֵי הַיָּדִים וְהִתְאַמֵּץ מְאוֹד וְהִצְלִיחַ לָקוּם. הִגִּב שָׁלוֹ הָיָה מְלֹא בְּהֵמוֹן קוֹצִים שֶׁל צֶבֶר, וְגַם הַיָּדִים שָׁלוּ, וְגַם הַיָּדִים שֶׁל רוּמְלֵי וְגַם קִצַּת הַפְּנִים שֶׁל שְׁנֵיהֶם, וְהַיָּדִים וְהַרְגָּלִים. וְכִמָּה וְכִמָּה צָבְרִים נִמְעָכוּ מִתַּחְתָּם.

"אני כמעט בוכה מרב שדוקר לי, " ילל רומלי.

"גם אני, הכל שורף לי, " יבב בומלי.

"וחוץ מזה, אני צדין רעב, " ילל רומלי.

"גם אני!" בכה בומלי.

"אני כל כך מצטער שדחפתי אותך, זה היה טפשי מצדי!" אמר רומלי.

"טוב, אני בטוח שלא התכוונת, " אמר בומלי, "אני סולח לך!"

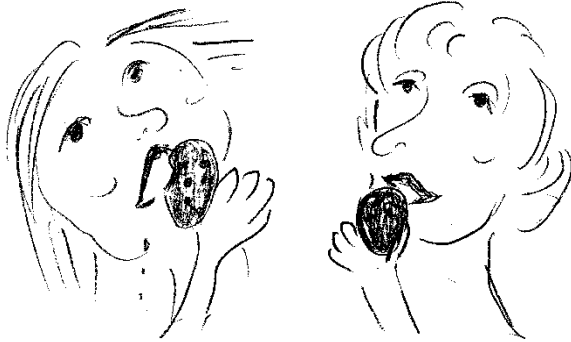
"תודה, אבל מה נעשה עכשוי?" שאל רומלי. "אני לא יודע אם כדאי לנו קדם לאכל או קדם להפטר איכשהו מהקוצים האלה."

"אני אומר, בוא נאכל. אני כל כך רעב שאני לא מסגל לעשות כלום יותר, ויקח לנו בטח המון זמן להפטר מהקוצים בכל מקרה, " הציע בומלי.

"טוב, " אמר רומלי, "אז תשמע, בעצם היינו צריכים לקטוף את הצברים בעזרת כוס עם מקל, ולא לגעת בהם, ואז לגלגל אותם באדמה בשביל להפטר קדם מהקוצים לפני שמקלפים אותם."

"זה רעיון טוב, אבל איפה נמצא כוס מחברת למקל?" שאל בומלי.

ובכן, הם לא מצאו שום כוס עם מקל. אבל מה שהם כן עשו, היה לקטף המון המון עשב שצמח שם בשפע, ועם גוש ענקי של עשב בנדים, הם קטפו להם צברים ונגלגלו אותם באדמה. הם היו כל כך מלאי קוצים, שעוד קוץ או שנים כבר לא שנו להם כל כך.

אחרי שהם נפטרו ככה מהקוצים שעל הצברים, הם קלפו את הצברים בנדים ואכלו אותם בכזה תאבון, שכבר מזמן לא היה להם. הם גמרו ככה כמעט את כל הצברים שהיו על השית הזה, אפילו כמה מאלה שנמחצו קצת. ואז הם ישבו לנוח וחשבו מה לעשות עם כל הקוצים שנתקעו להם בגב ובבטן, ברועות וברגלים.

"אני יודע! בוא נעשה את מה שעשינו לצברים בעצמם!" קרא בומלי.

"מה?" שאל רומלי.

"נתגלגל בעצמנו על האדמה כדי להפטר מהקוצים!" אמר בומלי בהתלהבות.

טוב, רומלי קצת פחות התלהב, אבל לא הייתה לו ברירה טובה יותר. שניהם נשכבו על האדמה והתגלגלו והתגלגלו, הלוך וחזור, ובאמת זה די עזר, והרבה מהקוצים יצאו להם. לא כלם, אבל הרב.

ואז, שחף אחד עבר בדיוק בשמים מעליהם. הם לא כל כך שמו לב אליו, אבל הוא שם לב אליהם, ונדהם לראות שני ענקים מתגלגלים ככה מצד לצד על האדמה. זה היה מראה מוזר בהחלט, וגם די משעשע. והשחף החליט לעוף משם ולספר את זה לחברים שלו.

רומלי ובומלי לא ידעו כלל מה השחף חשב, כמוכן. הם הפסיקו להתגלגל ונכנסו קצת לנהר בשביל להתרחץ ולהוריד מוגפם את כל האדמה שדבקה בהם, ואז הם חזרו אל הבגדים שלהם, שאותם הם השאירו להתניבש על גדר העץ, במרחק לא גדול משם.

כמה התפלאו, כאשר הביטו אל גדר העץ ולא ראו שום בגדים תלויים עליה! הבגדים שלהם נעלמו!

